Свен Нордквист

Как Петсън и Финдъс посрещнаха Коледа

Издателство „Фют“

Заваля сняг. Сипеше се ден и нощ, без да спре и бързо покри земята с бяла пелена. Петсън и Финдъс не смееха да си подадат носа навън и само отвреме навреме надничаха през заскрежените прозорци.

Ден преди Коледа снегът най-после спря и Петсън забърза. Трябваше да напазаруват и да се приготвят за празника, но Финдъс измъкна отнякъде една стара поставка за елха и се развика:

– Петсън, трябва да отсечем коледна елха!

Да тръгваме!

– Ще идем за елха – обеща Петсън. – Но не веднага. Първо ще разчистим снега и ще отскочим до магазина.

Петсън разчисти снежните преспи и направи пътеки до кокошарника, до работилницата, до тоалетната и до навеса с дърва. После извика Финдъс.

– Преди да идем за елха, ще съберем клонки, за да украсим къщата и входната врата. Какво ще кажеш?

– Урааа! – извика Финдъс и от радост се бухна в една голяма преспа.

– Още! Още! – скачаше Финдъс. – Ураа-а-а, Петсън! Ураа-а-а!

Но Петсън не се радваше. Едва се измъкна изпод шейната и с мъка се изправи.

– Ама че работа! – охкаше той. – Не мога да стъпя на крака си.

Финдъс се уплаши, но не знаеше как да му помогне.

Петсън и котарачето извадиха шейната от навеса и се изкатериха на хълма. Петсън сечеше клони, а Финдъс ги подреждаше в шейната. Когато тя се напълни, двамата заслизаха обратно.

Изведнъж Петсън се подхлъзна. Шейната го удари, повлече го и лудо се понесе надолу по склона. Шейната летеше, Финдъс пищеше от радост: „Ехаа-а-а!“, а Петсън размахваше ръце и крака.

Накрая всички се озоваха под голям куп елхови клони.